

Detall de l'entrada. Al fons, es troba el celler. A la dreta, l'escala de pedra porta a la sala.

mogènit, anomenat Miquel, va morir, i el segon fill, en Llorenç, no va ser l'hereu pels seus problemes amb la justícia (quan l'any 1876 va néixer el seu fill, en Llorenç no es trobava a Santa Eulàlia per *encontrarse preso por la justicia*). L'any 1895 només sobrevivien vuit dels dotze germans, ja que l'esmentat Miquel, en Pere, la Felipa i la Vicenta havien mort.

En Salvador Roquesalbes va ser el darrer Roquesalbes de la casa, ja que del seu matrimoni amb la Raimunda Tàpies i Bosc, natural de Bigues, només va néixer un infant, batejat amb el nom de Josep, que va morir quan tenia tres anys. L'avi actual de can Roquesalbes, en Miquel Codina i Tàpies, encara recorda alguna anècdota d'en Salvador, com el seu geni fort o la seva mort d'un atac de cor, a la barberia, amb una galta afaitada i l'altra no. Potser per la manca de descendència, en Salvador va comprar als seus germans els drets que aquests podien al·legar a l'herència del seu pare. Així, entre 1897 i 1905 els germans van cedir al Salvador aquests drets. Aquests germans s'havien establert a llocs ben diversos i amb tasques diferents: en Llorenç, després dels seus problemes, era negociant i residia a la ciutat comtal; en Joan feia de boter a Lleida, on es va casar, tot i que amb no gaire fortuna, ja que al final de la seva vida va patir estretons econòmiques; en Miquel era jardiner i vivia a Palma de Mallorca; en Jaume era jornaler i s'estava a Barcelona; la Maria es va casar a Lleida amb un cotxer dit Tomàs Saperà, i finalment la Josepa es va casar amb en Joan Dantí i també residia a Palma de Mallorca.

El testament d'en Josep Roquesalbes prohibia al seu hereu, en Salvador, vendre els béns de l'herència mentre visqués la seva mare, la Josepa Foix. És per això que,